Dosarul nr. 2-24392/2025
(2-25166292-12-2-28112025-1)

H O T Ă R Â R E
În numele legii

24 aprilie 2026 **mun. Chișinău**

Judecătoria Chișinău (sediul Central)
În componență:
Președintele ședinței, judecătorul **Alexandru Ceban**
Grefier Griniuc Dorina

examinând în ședință publică cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de avocatul Ion Căpățînă, în interesele reclamanților Crețu Silvia și Cebotari Andrei, împotriva Firmei de Construcție a Drumurilor „Edilitate" S.A. privind încasarea restanțelor salariale, compensarea concediului anual nefolosit, plata penalităților, repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată,-

a c o n s t a t a t:

Argumentele participanților la proces

1. La data de 28 noiembrie 2025, avocatul Ion Căpățînă, acționând în interesele reclamanților Crețu Silvia și Cebotari Andrei, a înaintat cerere de chemare în judecată împotriva Firmei de Construcție a Drumurilor „Edilitate" S.A. privind încasarea restanțelor salariale, compensarea concediului anual nefolosit, plata penalităților conform art. 330 alin. (2) Codul muncii, obligarea pârâtei să prezinte informația salarială solicitată, repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată.

2. Prin încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Central) din 02 decembrie 2025, cererea de chemare în judecată a fost acceptată spre examinare în procedura contencioasă, fiind dispuse actele de pregătire a cauzei pentru dezbateri judiciare.

3. În motivarea acțiunii, reclamanții au invocat că pârâta, în calitate de angajator, a admis întârzieri esențiale și repetate la plata drepturilor salariale, iar la încetarea raporturilor de muncă nu a achitat integral sumele datorate cu titlu de salariu și compensare pentru concediul anual nefolosit.

4. Cu referire la reclamantul Cebotari Andrei, partea reclamantă a indicat că acesta a activat în cadrul F.C.D. „Edilitate" S.A., iar prin ordinul din 12 februarie 2025 a fost încetat raportul de muncă în baza art. 85 alin. (1) Codul muncii, la cererea salariatului. Potrivit reclamanților, demisia a fost determinată de restanțele mari la plata salariului, acumulate de angajator pe parcursul activității.

5. S-a mai arătat că, potrivit ordinului de eliberare din funcție, compensarea concediului anual nefolosit pentru perioada de muncă indicată de angajator constituia 23 de zile. Reclamantul Cebotari Andrei a susținut că pârâta nu a achitat la data eliberării din serviciu salariile restante și compensația pentru concediul anual nefolosit, deși aceste obligații erau certe, scadente și recunoscute în evidența angajatorului.

6. Partea reclamantă a invocat că, în legătură cu neachitarea drepturilor salariale, Cebotari Andrei s-a adresat Inspectoratului Teritorial de Muncă Chișinău, iar în urma controlului a fost constatată nerespectarea prevederilor art. 142 Codul muncii privind plata salariului, fiind întocmite actele corespunzătoare și prescrisă remedierea încălcărilor.

7. Cu referire la reclamanta Crețu Silvia, partea reclamantă a indicat că aceasta a fost angajată la data de 01 iulie 2024 în cadrul F.C.D. „Edilitate" S.A., în funcția de economist, prin cumul,

iar raporturile de muncă au încetat la data de 07 mai 2025, în baza cererii de demisie din 29 aprilie 2025, potrivit art. 85 alin. (1) Codul muncii. Reclamanta a invocat că, la data încetării raporturilor de muncă, angajatorul nu a achitat integral salariul cuvenit și compensația pentru concediul anual nefolosit.

8. În susținerea poziției sale, reclamanta Crețu Silvia a făcut trimitere la răspunsul Inspectoratului Teritorial de Muncă Chișinău nr. ***** din ***** prin care, potrivit cererii, au fost constatate încălcări ale art. 142, 143 și 119 Codul muncii, fiind emisă prescripție de remediere.

9. Reclamanții au mai susținut că, la data de 30 septembrie 2025, au solicitat pârâtei informația salarială necesară pentru determinarea exactă a drepturilor restante și a penalităților, iar la data de 07 noiembrie 2025 au expediat cerere prealabilă întemeiată pe art. 332 Codul muncii. Potrivit reclamanților, pârâta nu ar fi examinat corespunzător aceste solicitări, fapt care i-ar fi plasat într-o stare de incertitudine cu privire la cuantumul exact al drepturilor salariale.

10. În cererea de chemare în judecată, reclamanții au solicitat admiterea acțiunii, constatarea faptului neexaminării corespunzătoare a cererii depuse la data de 30 septembrie 2025 către S.A. „Edilitate", obligarea pârâtei la achitarea restanțelor salariale, achitarea compensației pentru concediul nefolosit, achitarea penalității de 0,3% pentru fiecare zi de întârziere, compensarea cheltuielilor de asistență juridică, prezentarea informației salariale solicitate pentru fiecare lună și fiecare reclamant în parte, precum și repararea prejudiciului moral cauzat prin limitarea accesului la informație, la petiționare și prin neexaminarea corespunzătoare a cererii potrivit art. 332 Codul muncii.

11. Ulterior, prin poziția scrisă și replica la referința pârâtei, partea reclamantă a concretizat cuantumul penalităților pretinse. Astfel, pentru Cebotari Andrei s-a solicitat încasarea penalității de 162 670,27 lei, calculată pentru perioada 12 februarie 2025 - 01 aprilie 2026, iar pentru Crețu Silvia s-a solicitat încasarea penalității de 12 762,66 lei, calculată pentru perioada 07 mai 2025 - 20 ianuarie 2026, cu recalcularea după plățile parțiale efectuate.

12. Totodată, reclamanții au solicitat încasarea prejudiciului moral în mărime de 10 000 lei în beneficiul reclamantului Cebotari Andrei și 8 000 lei în beneficiul reclamantei Crețu Silvia, precum și a cheltuielilor de asistență juridică în mărime de 10 000 lei pentru fiecare reclamant.

13. Pârâta F.C.D. „Edilitate" S.A. a depus referință, prin care a solicitat admiterea parțială a acțiunii, doar în privința reclamantului Cebotari Andrei și doar în partea restanței salariale și a compensației pentru concediul nefolosit, în cuantum total de 108 482,80 lei, compus din 97 894,82 lei salariu restant și 10 587,98 lei compensație pentru concediul nefolosit.

14. În privința reclamantei Crețu Silvia, pârâta a solicitat respingerea integrală a pretențiilor, motivând că, la data demisionării acesteia, datoria la plata salariilor și a compensației pentru concediul nefolosit constituia 21 748,24 lei, însă această datorie ar fi fost achitată integral până la data de 31 ianuarie 2026.

15. Pârâta a indicat că, în beneficiul reclamantei Crețu Silvia, au fost efectuate următoarele plăți: la 03 octombrie 2025 - 1 975 lei pentru salariul lunii iulie 2024; la 24 octombrie 2025 - 5 925 lei pentru salariul lunilor august - octombrie 2024; la 04 noiembrie 2025 - 7 900 lei pentru salariul lunilor noiembrie 2024 - februarie 2025; la 14 ianuarie 2026 - 1 975 lei pentru salariul lunii martie 2025; la 20 ianuarie 2026 - 3 973,24 lei pentru salariul lunilor aprilie - mai 2025, inclusiv concediul nefolosit.

16. Cu referire la reclamantul Cebotari Andrei, pârâta a indicat că acesta a fost angajat în baza contractului individual de muncă nr. 134 din 06 decembrie 2007, în calitate de maistru, iar

prin acordul adițional nr. 1 din 12 iunie 2012 a fost numit în calitate de șef de șantier. Prin ordinul nr. 9 din 12 februarie 2025, a fost acceptată cererea de demisie din proprie inițiativă a reclamantului.

17. Pârâta a recunoscut că, la data demisionării reclamantului Cebotari Andrei, restanța la plata salariilor și a indemnizației pentru concediul nefolosit constituia 136 518,59 lei, inclusiv 10 587,98 lei compensația pentru concediul anual nefolosit. Totodată, a invocat că la data de 14 ianuarie 2026 a achitat în beneficiul reclamantului suma de 28 035,79 lei, reprezentând salariul restant pentru lunile mai - iunie 2024, iar potrivit situației la data de 26 februarie 2026 datoria rămasă constituia 108 482,80 lei.

18. Pârâta a contestat pretențiile privind penalitatea de întârziere, prejudiciul moral și cheltuielile de judecată în mărimea solicitată, invocând lipsa vinovăției angajatorului. În acest sens, pârâta a arătat că, în cadrul societății, ar fi existat un management defectuos al fostei conduceri, că prin decizia Consiliului Societății nr. 1 din ***** directorul ***** a fost eliberat din funcție, că în aceeași perioadă ar fi demisionat directorul executiv și contabilul-șef, iar activitatea societății ar fi fost practic blocată.

19. Pârâta a mai indicat că, la momentul preluării gestiunii de către noua conducere, conturile întreprinderii erau blocate de executorii judecătorești, societatea înregistra datorii la plata salariilor, impozitelor și contribuțiilor sociale, iar mijloacele financiare disponibile erau insuficiente pentru plata tuturor obligațiilor curente. De asemenea, a invocat existența unei cereri introductive privind intentarea procesului de insolvabilitate față de societate, depusă la data de 09 aprilie 2025, precum și începerea urmăririi penale pe faptul comiterii infracțiunii de abuz de serviciu în privința factorilor de decizie ai societății.

20. Pârâta a susținut că, în perioada aprilie - decembrie 2025, a calculat și achitat în beneficiul angajaților suma totală de 4 073 670,08 lei, iar plata prioritară a impozitelor și taxelor ar fi fost inevitabilă pentru deblocarea conturilor și continuarea activității. În aceste condiții, pârâta a considerat că nu se poate reține vina angajatorului pentru întârzierea plății salariilor, condiție pe care o consideră obligatorie pentru aplicarea art. 330 alin. (2) Codul muncii.

21. La data de 06 aprilie 2026, în ședință publică, reprezentantul reclamanților, avocatul Ion Căpățînă, a solicitat admiterea cererii de chemare în judecată, iar reprezentantul pârâtei, *****, a solicitat respingerea pretențiilor reclamantei Crețu Silvia, admiterea parțială a pretențiilor reclamantului Cebotari Andrei în limita sumei de 108 482,80 lei și compensarea parțială a cheltuielilor de asistență juridică în cuantum de 4 500 lei.

22. În aceeași ședință, cauza a fost examinată în fond, au fost cercetate înscrisurile, după care instanța a finalizat examinarea cauzei în fond și a acordat termen pentru prezentarea pledoariilor scrise până la data de 21 aprilie 2026.

23. La data de 21 aprilie 2026, reprezentantul pârâtei a comunicat că, după finalizarea examinării cauzei în fond și până la etapa pledoariilor, pârâta a efectuat o nouă plată în beneficiul reclamantului Cebotari Andrei. Instanța, ținând cont că această împrejurare era importantă pentru determinarea soldului actual al datoriei principale, în temeiul art. 235 Cod de procedură civilă, a dispus reluarea examinării cauzei în fond, a anexat înscrisurile privind plata efectuată, le-a supus cercetării judecătorești și, după aceasta, a finalizat din nou cercetarea judecătorească.

24. Din înscrisurile anexate după reluarea cercetării judecătorești rezultă că, la data de 10 aprilie 2026, pârâta a achitat în beneficiul reclamantului Cebotari Andrei suma de 21 637,62 lei, indicată de pârâtă ca plată aferentă salariului pentru lunile iulie - august 2024.

25. În pledoarii, reprezentantul reclamanților a menținut acțiunea și a solicitat admiterea acesteia. A subliniat că imposibilitatea financiară invocată de pârâtă nu poate fi opusă salariaților, întrucât constituie o problemă de management intern al angajatorului. Reprezentantul pârâtei a solicitat admiterea parțială a acțiunii, în limita recunoașterii datoriei principale rămase către Cebotari Andrei, cu respingerea penalităților, a prejudiciului moral și a celorlalte pretenții.

Aprecierea instanței

26. Audiind explicațiile reprezentanților participanților la proces, cercetând materialele cauzei, înscrisurile anexate, referința pârâtei, replica părții reclamante, calculele penalităților și actele de plată depuse, instanța consideră necesar să admită parțial cererea de chemare în judecată, din următoarele considerente.

27. În conformitate cu art. 118 alin. (1) Cod de procedură civilă, *„fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel”*.

28. Potrivit art. 130 alin. (1)-(4) Cod de procedură civilă, *„instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare și nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul și interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege”*, nici o probă neavând forță probantă prestabilită, iar instanța fiind obligată să reflecte în hotărâre motivele concluziilor sale privind admiterea sau respingerea probelor.

29. În conformitate cu art. 239 Cod de procedură civilă, *„hotărârea judecătorească trebuie să fie legală și întemeiată”*, iar instanța își întemeiază hotărârea numai pe circumstanțele constatate nemijlocit și pe probele cercetate în ședință.

30. Potrivit art. 240 alin. (1) și (3) Cod de procedură civilă, la deliberarea hotărârii, instanța apreciază probele, determină circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei, caracterul raportului juridic dintre părți și legea aplicabilă, iar hotărârea se adoptă în limitele pretențiilor înaintate de reclamant. Totodată, potrivit art. 131 alin. (4) Cod de procedură civilă, recunoașterea faptelor pe care cealaltă parte își întemeiază pretențiile sau obiecțiile degrevează partea adversă de obligația dovedirii lor, iar recunoașterea expusă în scris se anexează la materialele dosarului. Potrivit art. 212 alin. (5) și (6) Cod de procedură civilă, recunoașterea acțiunii de către pârât poate fundamenta admiterea pretențiilor doar dacă este admisă de instanță, iar atunci când recunoașterea nu poate fi preluată ca atare, instanța examinează cauza în fond. Prin urmare, instanța nu se limitează la constatarea recunoașterii parțiale a acțiunii, ci verifică dacă aceasta corespunde probelor administrate, nu contravine legii și nu afectează drepturile altor persoane.

31. Instanța reține că raportul juridic dedus judecății este un litigiu individual de muncă, izvorât din neexecutarea la termen de către angajator a obligațiilor de plată a salariului și a altor drepturi bănești cuvenite salariaților la încetarea raporturilor de muncă.

32. În această ordine de idei, instanța va aplica dispozițiile Codului muncii în vigoare la data producerii circumstanțelor relevante și la data introducerii acțiunii, precum și normele Codului de procedură civilă în vigoare la data judecării cauzei.

33. Potrivit art. 119 alin. (1) Codul muncii, *„în caz de suspendare sau încetare a contractului individual de muncă, salariatul are dreptul la compensarea tuturor concediilor de odihnă anuale nefolosite”*.

34. Potrivit art. 142 alin. (1) Codul muncii, *„salariul se plătește periodic, nemijlocit salariatului sau persoanei împuternicite de acesta [...] dar nu mai rar decât de două ori pe lună pentru*

salariații remunerați pe unitate de timp sau în acord și nu mai rar decât o dată pe lună pentru salariații remunerați în baza salariilor lunare ale funcției". Alin. (2) și (3) al aceluiași articol obligă angajatorul să informeze salariatul despre mărimea salariului, modul de calculare, rețineri și suma totală ce urmează a fi primită.

35. În conformitate cu art. 143 alin. (1) Codul muncii, *„dacă nu se contestă cuantumul tuturor sumelor ce se cuvin salariatului de la unitate, efectuarea achitărilor se face, în caz de încetare a contractului individual de muncă cu un salariat care continuă să lucreze până în ziua eliberării din serviciu, în ziua eliberării"*. Potrivit alin. (2), *„dacă se contestă cuantumul sumelor ce se cuvin salariatului la eliberare din serviciu, angajatorul este obligat, în orice caz, să-i plătească, în termenele prevăzute la alin. (1), suma necontestată"*.

36. Potrivit art. 144 Codul muncii, *„plata salariilor este efectuată de angajator în mod prioritar față de alte plăți, inclusiv în caz de insolvabilitate a unității"*, iar *„mijloacele pentru retribuirea muncii salariaților sunt garantate prin venitul și patrimoniul angajatorului"*.

37. În conformitate cu art. 330 alin. (2) Codul muncii, *„în caz de reținere, din vina angajatorului, a salariului, a indemnizației de concediu, a plăților în caz de eliberare sau a altor plăți cuvenite salariatului, acestuia i se plătesc suplimentar, pentru fiecare zi de întârziere, 0,3 la sută din suma neplătită în termen"*.

38. Potrivit art. 332 alin. (1)-(2) Codul muncii, cererea scrisă a salariatului privind repararea prejudiciului material și moral se prezintă angajatorului, acesta fiind obligat să o înregistreze, să o examineze și să emită actul corespunzător în termen de 10 zile calendaristice, iar dacă salariatul nu este de acord cu soluția angajatorului sau dacă actul nu este emis în termenul legal, salariatul este în drept să se adreseze instanței de judecată pentru soluționarea litigiului individual de muncă.

39. Cu privire la debitul principal al reclamantului Cebotari Andrei

40. Instanța constată că, în privința reclamantului Cebotari Andrei, existența unei datorii salariale și a compensației pentru concediul anual nefolosit nu este contestată în principiu de pârâtă. Dimpotrivă, pârâta a recunoscut expres în referință că, la data demisionării reclamantului, restanța la plata salariilor și a indemnizației pentru concediul nefolosit constituia 136 518,59 lei, inclusiv 10 587,98 lei compensație pentru concediul anual nefolosit.

41. De asemenea, pârâta a recunoscut că, după plata de 28 035,79 lei efectuată la data de 14 ianuarie 2026, datoria rămasă față de Cebotari Andrei constituia 108 482,80 lei, inclusiv 10 587,98 lei compensația pentru concediul anual nefolosit.

42. În ședința din 21 aprilie 2026, pârâta a prezentat dovada efectuării unei noi plăți, în sumă de 21 637,62 lei, efectuată la data de 10 aprilie 2026, după finalizarea examinării cauzei în fond și până la pledoarii. Întrucât plata respectivă nu fusese cercetată anterior, instanța a reluat examinarea cauzei în fond, potrivit art. 235 Cod de procedură civilă, tocmai pentru a asigura contradictorialitatea și nemijlocirea cercetării probei. În aceste condiții, plata respectivă face parte din materialul probator al cauzei și trebuie avută în vedere la determinarea soldului datoriei principale.

43. Prin urmare, din suma de 108 482,80 lei recunoscută inițial de pârâtă ca datorie rămasă către Cebotari Andrei, urmează a fi dedusă plata ulterioară de 21 637,62 lei, rezultând soldul datoriei principale în mărime de 86 845,18 lei.

44. Această sumă reprezintă soldul drepturilor bănești datorate reclamantului Cebotari Andrei la încetarea raportului de muncă, determinat prin raportare la suma principală recunoscută de pârâtă și la plata ulterioară de 21 637,62 lei efectuată la 10 aprilie 2026.

45. Recunoașterea parțială a datoriei de către pârâtă, coroborată cu înscrisurile contabile și actele de plată anexate, confirmă existența raportului obligațional și caracterul cert al soldului datorat. În același timp, instanța nu preia mecanic recunoașterea pârâtei, ci o raportează la probele administrate și la plățile intervenite ulterior. Astfel, recunoașterea parțială este admisă numai în măsura în care corespunde situației actualizate a datoriei, nu contravine legii și nu afectează drepturile altor persoane.

46. În contextul legal menționat mai sus, pretenția reclamantului Cebotari Andrei privind încasarea drepturilor bănești restante rezultate din raportul de muncă urmează a fi admisă în limita soldului actualizat de 86 845,18 lei.

47. Cu privire la debitul principal al reclamantei Crețu Silvia

48. În privința reclamantei Crețu Silvia, instanța reține că pârâta a recunoscut existența unei datorii inițiale la data încetării raporturilor de muncă în mărime de 21 748,24 lei, inclusiv 1 603,24 lei compensația pentru concediul nefolosit.

49. Din referința pârâtei și din actele anexate rezultă că această datorie a fost achitată eșalonat, ultima plată fiind efectuată la data de 20 ianuarie 2026, în sumă de 3 973,24 lei, pentru salariul lunilor aprilie - mai 2025, inclusiv concediul nefolosit.

50. Instanța subliniază că plata ulterioară introducerii acțiunii nu transformă pretenția inițială într-o pretenție nefondată. Dimpotrivă, ea confirmă că la momentul sesizării instanței exista o datorie salarială restantă. Totuși, întrucât la momentul deliberării debitul principal al reclamantei Crețu Silvia era stins prin executare voluntară, instanța nu poate dispune o nouă încasare a aceleiași sume.

51. În consecință, pretenția reclamantei Crețu Silvia privind încasarea salariului restant și a compensației pentru concediul anual nefolosit urmează a fi respinsă ca fiind stinsă prin executare voluntară pe parcursul examinării cauzei, fără ca această soluție să afecteze analiza penalității pentru întârzierea deja produsă.

52. Cu privire la penalitatea prevăzută de art. 330 alin. (2) Codul muncii

53. Problema centrală a cauzei, din perspectiva dezacordului părților, privește aplicarea penalității de 0,3% pentru fiecare zi de întârziere, prevăzută de art. 330 alin. (2) Codul muncii.

54. Pârâta nu contestă, în mod real, faptul întârzierii plăților salariale. Aceasta recunoaște existența restanțelor, recunoaște efectuarea plăților cu întârziere, iar în privința reclamantului Cebotari Andrei recunoaște existența unui sold neachitat până la data examinării cauzei. Apărarea pârâtei se concentrează pe lipsa vinovăției, invocând dificultăți financiare, blocarea conturilor, datorii bugetare, schimbarea conducerii, managementul defectuos anterior și existența unei cereri introductive de insolvabilitate.

55. Instanța reține că art. 330 alin. (2) Codul muncii instituie trei condiții cumulative pentru aplicarea penalității: existența unor sume datorate salariatului cu titlu de salariu, indemnizație de concediu, plăți la eliberare sau alte plăți cuvenite; neplata acestora în termen; culpa angajatorului în reținerea plății.

56. În speță, primele două condiții sunt demonstrate și, în esență, recunoscute de pârâtă. Sumele datorate au fost certe, au rezultat din evidența angajatorului, iar plățile au fost efectuate cu întârziere sau, în cazul reclamantului Cebotari Andrei, nu au fost achitate integral nici până la data deliberării.

57. În privința culpei, instanța constată că pârâta nu a prezentat probe care să demonstreze existența unei cauze exoneratoare reale, obiective și neimputabile, care să fi făcut imposibilă executarea obligației legale de plată. Blocarea conturilor, existența datoriilor fiscale,

dificultățile de trezorerie, schimbarea administrației sau managementul defectuos al fostei conduceri țin de riscul organizării activității economice a angajatorului și nu pot fi transferate asupra salariaților.

58. Salariul nu reprezintă o obligație contractuală obișnuită, plasată pe același plan cu celelalte datorii comerciale ale întreprinderii. Prin art. 144 Codul muncii, legiuitorul a consacrat caracterul prioritar al plății salariului, inclusiv în caz de insolvabilitate a unității. În consecință, dificultățile financiare, obligațiile fiscale sau alte datorii comerciale ale angajatorului nu justifică, față de salariat, amânarea plății drepturilor salariale scadente.

59. Instanța mai reține că angajatorul nu a prezentat vreun acord scris al salariaților privind amânarea plății, nu a demonstrat existența unei forțe majore constatate în condițiile legii și nu a probat că întârzierile ar fi fost cauzate exclusiv de împrejurări externe și imprevizibile. Or, simpla lipsă temporară de lichidități nu constituie, prin ea însăși, o cauză care înlătură culpa angajatorului în raporturile de muncă.

60. În această ordine de idei, recunoașterea parțială a datoriei principale și efectuarea plăților eșalonate, inclusiv după intentarea procesului, confirmă nu doar existența creanțelor, ci și faptul că obligațiile au fost executate cu întârziere. Executarea tardivă stinge sau reduce debitul principal, dar nu șterge efectele juridice ale întârzierii pentru perioada în care sumele au rămas neachitate.

61. Instanța consideră neîntemeiat argumentul pârâtei potrivit căruia noua administrație nu ar putea răspunde pentru situația creată anterior în cadrul societății. Angajatorul este persoana juridică, iar modificarea conducerii nu stinge obligațiile salariale și nu înlătură răspunderea patrimonială a unității față de salariați. Riscul organizării interne a activității aparține angajatorului, nu salariatului.

62. De asemenea, cererea introductivă privind intentarea procesului de insolvabilitate nu suspendă de drept obligația de plată a salariilor și nu înlătură aplicarea art. 330 alin. (2) Codul muncii. Din contra, art. 144 Codul muncii confirmă caracterul prioritar al salariilor chiar în ipoteza insolvabilității unității.

63. Penalitatea prevăzută de art. 330 alin. (2) Codul muncii are caracter legal special. Ea nu constituie o clauză penală contractuală liber negociată între părți, ci un remediu legal de protecție a salariatului împotriva reținerii nejustificate a drepturilor salariale. Prin urmare, aplicarea acesteia nu poate fi înlăturată doar pentru că, în timp, cuantumul penalității devine semnificativ, câtă vreme întârzierea este demonstrată, iar angajatorul nu a probat lipsa culpei.

64. Totodată, instanța va respecta limitele pretențiilor formulate. Deși penalitatea aferentă reclamantului Cebotari Andrei ar putea continua să curgă asupra soldului neachitat până la executarea integrală, partea reclamantă a prezentat un calcul concret până la data de 01 aprilie 2026, în cuantum de 162 670,27 lei. În lipsa unei majorări procedurale clare și a unui calcul actualizat admisibil pentru perioada ulterioară, instanța va examina penalitatea în limita cuantumului expres solicitat.

65. Calculul penalității pentru Cebotari Andrei pornește de la suma inițială datorată de 136 518,59 lei, ia în considerare plata parțială de 28 035,79 lei efectuată la 14 ianuarie 2026 și determină penalitatea până la 01 aprilie 2026 în cuantum de 162 670,27 lei. Pârâta nu a prezentat un calcul alternativ coerent, nu a indicat erori matematice concrete și nu a probat existența unor plăți suplimentare care să reducă penalitatea acumulată până la data de 01 aprilie 2026.

66. Plata de 21 637,62 lei efectuată la 10 aprilie 2026 reduce datoria principală rămasă către Cebotari Andrei, însă nu reduce penalitatea deja acumulată până la data de 01 aprilie 2026. Penalitatea prevăzută de art. 330 alin. (2) Codul muncii se atașează fiecărei zile de întârziere, iar pentru zilele deja scurse dreptul salariatului la penalitate era născut anterior efectuării plății. Prin urmare, executarea parțială tardivă influențează soldul principal și, după caz, baza de calcul pentru viitor, dar nu stinge răspunderea deja acumulată pentru întârzierea anterioară.

67. În consecință, pretenția reclamantului Cebotari Andrei privind încasarea penalității prevăzute de art. 330 alin. (2) Codul muncii urmează a fi admisă în cuantum de 162 670,27 lei.

68. Cu referire la reclamanta Crețu Silvia, instanța constată că debitul principal a fost achitat integral la data de 20 ianuarie 2026, însă plățile au fost efectuate cu întârziere substanțială față de data încetării raportului de muncă, 07 mai 2025.

69. Calculul penalității prezentat de partea reclamantă are în vedere suma inițială datorată de 21 748,24 lei și plățile parțiale efectuate de pârâtă la datele de 03 octombrie 2025, 24 octombrie 2025, 04 noiembrie 2025, 14 ianuarie 2026 și 20 ianuarie 2026. După data de 20 ianuarie 2026, datoria principală fiind achitată integral, penalitatea nu a mai fost calculată.

70. Instanța apreciază acest calcul ca fiind logic, proporțional cu perioada efectivă de întârziere și corelat cu plățile parțiale recunoscute chiar de pârâtă. Pârâta nu a prezentat un calcul alternativ și nu a dovedit lipsa culpei sale în întârzierea plăților. În aceste condiții, penalitatea de 12 762,66 lei solicitată de reclamanta Crețu Silvia urmează a fi admisă.

71. Cu privire la capătul privind prezentarea informației salariale și constatarea neexaminării cererilor

72. Reclamanții au solicitat constatarea faptului neexaminării corespunzătoare a cererii din 30 septembrie 2025 privind eliberarea informației salariale, precum și obligarea pârâtei să prezinte informația salarială solicitată pentru fiecare lună și fiecare reclamant în parte.

73. Instanța reține că, în raporturile de muncă, angajatorul are obligația legală de a informa salariatul cu privire la elementele salariului, la rețineri și la suma totală ce urmează a fi achitată, potrivit art. 142 alin. (2) și (3) Codul muncii. De asemenea, art. 332 Codul muncii instituie obligația angajatorului de a examina cererea scrisă a salariatului privind repararea prejudiciului material sau moral.

74. Totuși, în prezenta cauză, obiectul principal al litigiului îl constituie realizarea drepturilor salariale și a efectelor patrimoniale ale întârzierii. Pe parcursul procesului, pârâta a prezentat informații contabile, a indicat sumele datorate și plățile efectuate, a recunoscut parțial datoria, iar reclamanții au putut întocmi și depune calcule concrete ale penalităților. Prin urmare, la momentul deliberării, interesul procesual pentru obligarea pârâtei la prezentarea informației salariale nu mai subzistă, întrucât informațiile necesare au fost prezentate și valorificate în cadrul procesului.

75. Totodată, instanța observă că reclamanții au invocat inclusiv Legea nr. 982/2000 privind accesul la informație și Legea nr. 190/1994 cu privire la petiționare. Aceste repere normative nu pot constitui temei autonom al admiterii capătului de cerere în forma solicitată, deoarece cadrul actual privind accesul la informațiile de interes public a fost modificat, iar materia petiționării este reglementată în prezent prin Codul administrativ în raporturile cu autoritățile publice, nu printr-un raport individual de muncă între salariat și angajator privat.

76. În contextul legal menționat mai sus, eventualele deficiențe ale angajatorului în comunicarea informației salariale au relevanță pentru aprecierea conduitei pârâtei și pentru confirmarea

caracterului justificat al adresării în instanță, însă nu justifică pronunțarea unei constatări judiciare autonome și nici obligarea pârâtei la prezentarea repetată a unor informații deja reflectate în înscrisurile cauzei și utilizate la calcularea pretențiilor.

77. În consecință, capătul privind constatarea neexaminării corespunzătoare a cererii și obligarea la prezentarea informației salariale urmează a fi respins din lipsa unui interes procesual actual și ca neîntemeiat în forma juridică solicitată.

78. Cu privire la prejudiciul moral

79. Reclamanții au solicitat repararea prejudiciului moral, în cuantum de 10 000 lei pentru Cebotari Andrei și 8 000 lei pentru Crețu Silvia, invocând neexaminarea cererilor, incertitudinea financiară, stresul, frustrarea și insecuritatea cauzată de conduita pârâtei.

80. Instanța reține că, potrivit art. 327 alin. (1) Codul muncii, partea contractului individual de muncă ce a cauzat, în legătură cu exercitarea obligațiilor de muncă, un prejudiciu material sau moral celeilalte părți repară acest prejudiciu conform prevederilor Codului muncii și altor acte normative. Art. 329 alin. (2) Codul muncii prevede că prejudiciul moral se repară în formă bănească sau într-o altă formă materială determinată de părți, iar litigiile legate de repararea prejudiciului moral se soluționează de instanța de judecată.

81. Totodată, dreptul la repararea prejudiciului moral nu operează automat în orice situație de întârziere la plata salariului. Partea care solicită acest remediu trebuie să dovedească, cel puțin la nivel rezonabil, existența unui prejudiciu moral distinct, individualizat, de o anumită intensitate, precum și legătura cauzală directă dintre conduita angajatorului și consecințele morale invocate.

82. Instanța nu neagă aptitudinea întârzierii salariale de a produce suferințe morale. Totuși, în cauza concretă, reclamanții nu au probat un prejudiciu moral distinct, individualizat și de o intensitate care să justifice acordarea unei despăgubiri separate, peste remediul special al penalității legale prevăzute de art. 330 alin. (2) Codul muncii.

83. Pretinsa neexaminare a cererilor adresate angajatorului poate confirma caracterul justificat al sesizării instanței și deschide salariatului dreptul de a se adresa instanței potrivit art. 332 alin. (2) Codul muncii, însă nu generează automat un drept la despăgubiri morale, în lipsa probării unui prejudiciu moral real și individualizat.

84. Soluția adoptată menține un just echilibru între dreptul salariaților la plata efectivă și la timp a remunerației pentru muncă, ca interes patrimonial protejat, și dreptul pârâtei la un proces echitabil, instanța examinând toate obiecțiile acesteia și limitând încasările strict la sumele probate și solicitate.

85. Prin urmare, pretențiile privind repararea prejudiciului moral urmează a fi respinse ca neîntemeiate și neprobate.

86. Cu privire la cheltuielile de judecată

87. Potrivit art. 90 lit. i) Cod de procedură civilă, din cheltuielile de judecare a cauzei fac parte cheltuielile de asistență juridică.

88. În conformitate cu art. 94 alin. (1) Cod de procedură civilă, instanța obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cererea părții care a avut câștig de cauză, cheltuielile de judecată, iar dacă acțiunea a fost admisă parțial, cheltuielile se compensează proporțional părții admise din pretenții.

89. Potrivit art. 96 Cod de procedură civilă, *„instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să compenseze părții care a avut câștig de cauză cheltuielile ei de asistență juridică, în măsura în care acestea au fost reale, necesare și rezonabile”*.

90. De asemenea, conform art. 97 alin. (2) Cod de procedură civilă, *„dacă reclamantul nu-şi susţine pretenţiile din cauza faptului că au fost satisfăcute benevol de către pârât după intentarea acţiunii, instanţa, la cererea reclamantului, îl obligă pe pârât să compenseze acestuia toate cheltuielile de judecată suportate în legătură cu intentarea procesului, inclusiv suma cuvenită pentru asistenţă juridică”*.

91. În prezenta cauză, reclamanții au fost reprezentați de avocat, au fost depuse cerere de chemare în judecată, replică la referință, calcule separate ale penalităților, poziții scrise și au avut loc ședințe de judecată. Totodată, acțiunea a fost admisă parțial, iar o parte din debitul principal a fost achitată de pârâtă doar după intentarea acțiunii.

92. Instanța reține că reclamanții au solicitat câte 10 000 lei pentru fiecare reclamant, în total 20 000 lei. Pârâta a recunoscut doar suma de 4 500 lei cu titlu de cheltuieli de asistență juridică în privința reclamantului Cebotari Andrei.

93. Evaluând volumul efectiv al muncii avocatului, complexitatea moderată a cauzei, conduita procesuală a părților, admiterea parțială a acțiunii, existența unui obiect comun al litigiului și faptul că o parte din pretențiile patrimoniale au fost executate de pârâtă după sesizarea instanței, instanța apreciază ca reală, necesară și rezonabilă compensarea cheltuielilor de asistență juridică în cuantum total de 10 000 lei, câte 5 000 lei în beneficiul fiecărui reclamant.

94. În rest, suma solicitată cu titlu de cheltuieli de asistență juridică urmează a fi respinsă ca disproporționată în raport cu soluția de admitere parțială și cu criteriul rezonabilității impus de art. 96 Cod de procedură civilă.

95. În ceea ce privește taxa de stat, instanța reține că reclamanții, persoane fizice, sunt scutiți de taxa de stat în acțiunile privind revendicarea sumelor de retribuire a muncii și alte revendicări legate de raporturile de muncă, potrivit Legii taxei de stat nr. 213/2023.

96. Potrivit art. 98 alin. (1) Cod de procedură civilă, taxa de stat de a cărei plată reclamantul a fost scutit se încasează la buget de la pârât proporțional părții admise din acțiune, dacă pârâtul nu este scutit de plata cheltuielilor de judecată.

97. Întrucât în cauză există coparticipare facultativă, potrivit art. 6 alin. (6) din Legea taxei de stat nr. 213/2023, taxa de stat se calculează separat pentru fiecare reclamant, în raport cu valoarea pretențiilor patrimoniale admise. Pentru reclamantul Cebotari Andrei, suma admisă este de 249 515,45 lei, iar taxa de stat se calculează potrivit tranșei de 50 001 - 1 500 000 lei, respectiv 2 050 lei + 3% din valoarea ce depășește 50 001 lei, rezultând 8 035,43 lei. Pentru reclamanta Crețu Silvia, suma admisă este de 12 762,66 lei, iar taxa de stat se calculează potrivit tranșei de 5 001 - 50 000 lei, respectiv 250 lei + 4% din valoarea ce depășește 5 001 lei, rezultând 560,47 lei. Prin urmare, taxa de stat totală ce urmează a fi încasată de la pârâtă în beneficiul statului constituie 8 595,90 lei.

98. Potrivit art. 256 alin. (1) lit. b) Cod de procedură civilă, hotărârea prin care pârâtul este obligat la plata salariului și a altor drepturi ce decurg din raporturi de muncă urmează a fi executată imediat în mărimea unui salariu mediu.

99. Pentru considerentele expuse, în conformitate cu art. 94, 96, 97, 98, 118, 130, 131, 212, 235, 236-241, 243, 255-256 Cod de procedură civilă, art. 119, 142, 143, 144, 327, 329, 330, 332 Codul muncii, Legea taxei de stat nr. 213/2023, instanța de judecată,-

h o t ă r ă ș t e:

Se admite parțial cererea de chemare în judecată înaintată de avocatul Ion Căpățînă, în interesele reclamanților Crețu Silvia și Cebotari Andrei, împotriva Firmei de Construcție a

Drumurilor „Edilitate” S.A. privind încasarea restanțelor salariale, compensarea concediului anual nefolosit, plata penalităților, repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată.

Se încasează de la Firma de Construcție a Drumurilor „Edilitate” S.A., c/f *****, în beneficiul lui Cebotari Andrei, IDNP *****, suma de 86 845,18 lei (optzeci și șase mii opt sute patruzeci și cinci lei, 18 bani) cu titlu de drepturi bănești restante rezultate din raportul de muncă.

Se încasează de la Firma de Construcție a Drumurilor „Edilitate” S.A., c/f *****, în beneficiul lui Cebotari Andrei, IDNP *****, suma de 162 670,27 lei (una sută șaizeci și două mii șase sute șaptezeci lei, 27 bani) cu titlu de penalitate pentru întârzierea achitării salariului și a altor plăți cuvenite salariatului.

Se încasează de la Firma de Construcție a Drumurilor „Edilitate” S.A., c/f *****, în beneficiul lui Crețu Silvia, IDNP *****, suma de 12 762,66 lei (douăsprezece mii șapte sute șaizeci și doi lei, 66 bani) cu titlu de penalitate pentru întârzierea achitării salariului și a altor plăți cuvenite salariatei.

Se resping pretențiile reclamantei Crețu Silvia privind încasarea salariului restant și a compensației pentru concediul anual nefolosit, ca fiind stinse prin executare voluntară pe parcursul examinării cauzei.

Se resping pretențiile reclamanților Crețu Silvia și Cebotari Andrei privind repararea prejudiciului moral, ca neîntemeiate și neprobate.

Se încasează de la Firma de Construcție a Drumurilor „Edilitate” S.A., c/f *****, în beneficiul lui Cebotari Andrei, IDNP *****, suma de 5 000 lei (cinci mii lei) cu titlu de cheltuieli de asistență juridică.

Se încasează de la Firma de Construcție a Drumurilor „Edilitate” S.A., c/f *****, în beneficiul lui Crețu Silvia, IDNP *****, suma de 5 000 lei (cinci mii lei) cu titlu de cheltuieli de asistență juridică.

În rest, cererea de chemare în judecată se respinge ca neîntemeiată.

Se încasează de la Firma de Construcție a Drumurilor „Edilitate” S.A., c/f *****, în beneficiul statului, taxa de stat de a cărei plată reclamanții au fost scutiți la depunerea acțiunii, în sumă de 8 595,90 lei (opt mii cinci sute nouăzeci și cinci lei, 90 bani).

Hotărârea, în partea încasării salariului și a altor drepturi ce decurg din raporturi de muncă, se execută imediat, în limita unui salariu mediu.

Hotărârea poate fi atacată cu apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 de zile de la data pronunțării dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei Chișinău (sediul Centru)

Președintele ședinței,
judecătorul /semnătură/ Alexandru Ceban